ENGELBERTUS ADMONTENSIS

Admont (?), Anfang 14. Jh.

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=25990
Copyright: Admont, Benediktinerstift

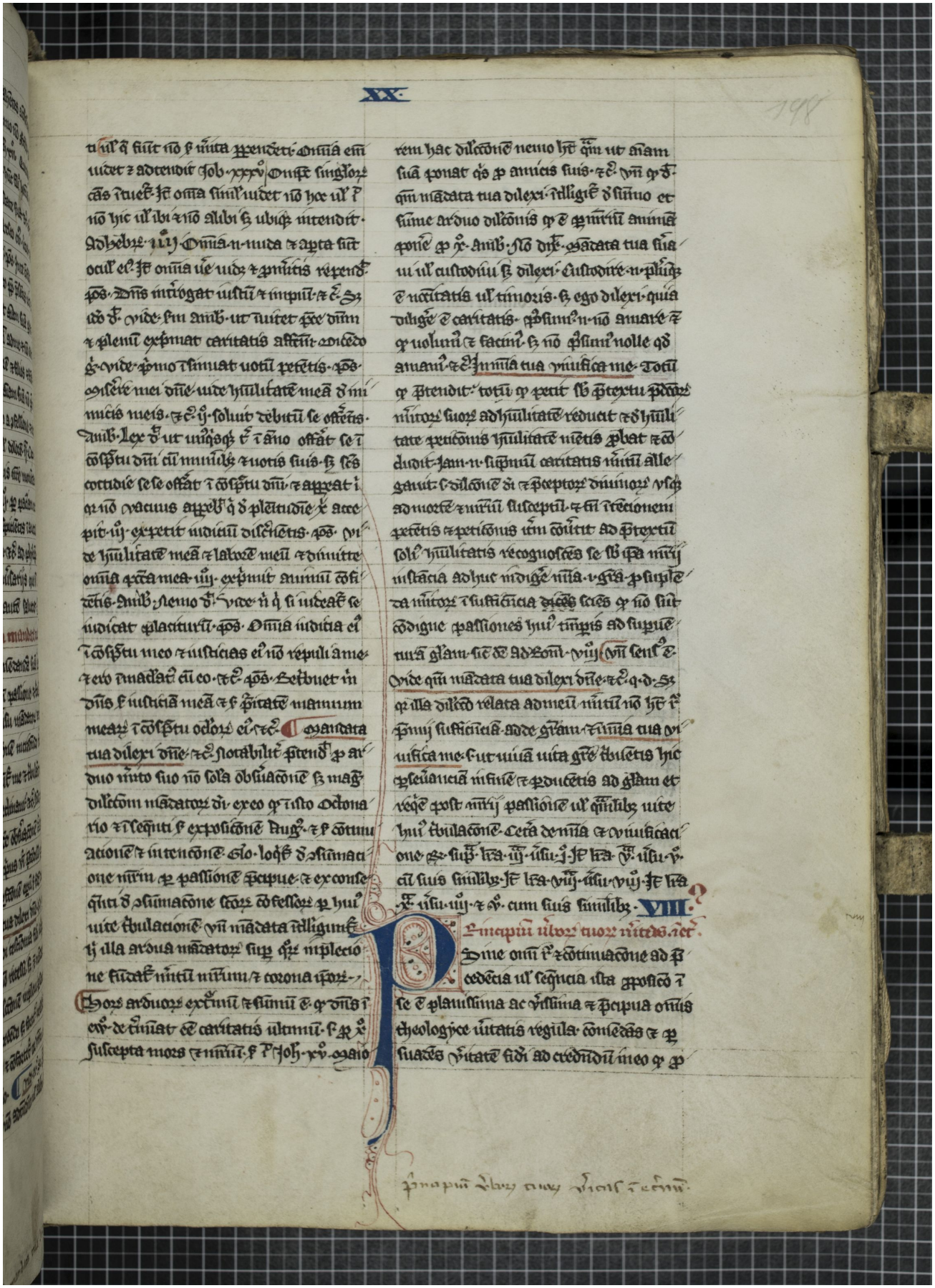

XX.

198

u ul' q fuit ñ f ñuta p̃ꝛendere. omnia enim
uidet ⁊ adtendit Job. xxxv. Quiꝑ singlos
cas ducit. Et omia simul uidet ñ hic ul' ⁊
ñ hic ul' ibi ⁊ ñ alibi ⁊ ubiq; intendit.
Adhebꝛ. iiij. Omia n̄ nuda ⁊ apta sunt
oculis eius. Et omia ue uidz ⁊ p̃ multis rep̃end.
ꝓs. Dñs interrogat iustũ ⁊ impiũ. ⁊ c. Sz
ñ d. Oride. Sim amb. ut iuuet ꝓce dñm
⁊ plenũ exp̃mat caritatis affectũ. ꝓcedo
g. Oride. ꝓmo ⁊ simulat uotũ petentis. ꝓs.
Misere mei dñe uide humilitatem meã d' im
micis meis. ⁊ c. ij. soluit debitũ se offerens.
Amb. Lex d' ut unusq; ⁊ tanto offat se ⁊
cõspectu dñi cũ munusculis ⁊ uotis suis. ⁊ ses
cotidie se se offat ⁊ cõspectu dñi ⁊ apparat i
q ñ uacuus appel' q d' pleitudine ⁊ acce
pit. iij. expetit iudicũ discretis. ꝓs. Iu
de humilitatem meã ⁊ laborem meũ ⁊ dimitte
omia ꝓcta mea. iiij. exp̃mit animũ cõfi
dentis. Amb. Nemo d' uice ũ q si iudicat se
iudicat placituriũ. ꝓs. Omia iudicia ei
⁊ cõspectu meo ⁊ iusticias ei ñ repuli a me
⁊ eio ⁊ iudicat eũ eo. ⁊ c. ꝓs. Lebuet in
dñs f iusticiã meã ⁊ f puritatem manuum
meaꝝ ⁊ cõspectu oculoꝝ eius. ⁊ c. Mandata
tua dilexi dñe. ⁊ c. Notabile p̃tend. p ar
duo uinto suo ñ sola obsuacõne ⁊ mag
dilectõm mandatoꝝ di. ex eo q ⁊ isto Octona
rio ⁊ sequenti f expositõne Aug. ⁊ f cõtinu
acõne ⁊ intencõne Glo. loqs d' summa ci
one mirin p passione p̃pue. ⁊ ex conse
quenti d' sumacone stoꝝ cõfessoꝝ p hui
uite tribulacõne. Vñ mandata intelligunt
ij illa ardua mandatoꝝ sup q̃ne implecio
ne fidei ñ uitũ uirtũ ⁊ corona uiꝝ.
Horꝝ arduoꝝ exercitũ ⁊ summũ. e. q dñs ⁊
ex de cõsistat. et caritatis ultimũ. f p x
suscepta mors ⁊ uitũ. f ⁊ Joh. xv. Maio

rem hac dilectõne nemo h̃t q̃m ut animã
suã ponat q̃s p amicis suis. ⁊ c. Vñ q d.
q̃m mandata tua dilexi. intelligit d' sumo et
summe arduo dilectõnis q ⁊ p̃ uitũ animã
ponit p x. Amb. Sed dñe. mandata tua sua
ui ul' custodiui. ⁊ dilexi. Custodiũt n̄ pluiq
⁊ necitatis ul' timoris. ⁊ ego dilexi. quia
diligẽ ⁊ caritatis. q̃ sumũ n̄ ñ amare ⁊
q uoluiũ ⁊ facinũ. ⁊ ñ q̃ sumũ nolle qd
amamũ. ⁊ c. In mia tua uiuifica me. Totũ
q p̃tendit. totũ q petit. sb p̃texitu p̃ꝛe
mitoꝝ suoꝝ ad humilitatem reducit. ⁊ d humili
tate petitõnis humilitatem uitetis p̃bat. ⁊ cõ
ducit. Iam n̄ sup̃nũ caritatis uinculũ alle
gauit. ⁊ dilectõnem di ⁊ p̃ceptoꝝ diuinoꝝ usq;
ad mortem ⁊ uitũ suscepit. ⁊ cũ ꝓtectionem
petentis ⁊ petitõnis iam cõsecutus ad p̃texitũ
soli humilitatis recognoscẽs se sb ipa mirij
mistacia adhuc indigẽ mia. v. gra. p supple
ta mitoꝝ ⁊ sufficicia dicẽs scies q ñ sunt
cõdigne passiones hui tẽpꝝis ad supue
nitũ glam. sic d' Ad Rom. viij. Vñ sent. ⁊
Oride q̃m mandata tua dilexi dñe. ⁊ c. q. d. Sz
q illa dilectõ relata ad meũ uitũ ñ h̃t ⁊
p̃mij sufficicia. adde glam. ⁊ mia tua vi
uifica me. Sicut uiua uita gre tuletis hic
p̃ceuanda in finem ⁊ p̃ducetis ad glam et
uitam post mirij passionem ul' q̃mlibz uite
hui tribulacõnem. Certa de mia ⁊ uiuificaci
one. ꝓ sup̃. lra. iij. usu. j. Et lra. ix. usu. v.
et suis similiꝝ. Et lra. viij. usu. viij. Et lra.
x. usu. iij. ⁊ v. cum suis similiꝝ. VIII.

Incipit uiorꝝ uiorꝝ uitutes. ⁊c.

Dñe omi ⁊ cõtinuacõne ad p̃
cedẽtia ul' sequencia ista p̃posicõ ⁊
se ⁊ planissima ac uissima ⁊ p̃pua omis
theologice uitatis regula. consedas ⁊ p
suasis uitate fidi ad credendũ in eo q p